

ning, i det af det ærede Medlem forsøgte Standpunkt, men kun en Udtalelse om, at de vilde stemme paa samme Maade, som de have stemt hidtil. — Maa jeg nu dernæst i Anledning af de Indstillinger, som ere gjorte, sige, at jeg er enig med det ærede Medlem fra Vejre (D. Hansen), der jo har talt som Medlem af Fællesudvalget, og at jeg vil stemme for den Indstilling, som er gjort af dette Mindretal. Naar vi nu stemme imod Indstillingerne fra Flertallet, men disse desuagtet blive vedtagne, og vi saa blive nødsagede til at stemme mod selve Finansloven, saa maa jeg for mit eget Vedkommende og paa flere andres Vegne gøre nogle Bemærkninger. Disse ville da gaa i den Retning, at selv om vi i Dag stemme paa denne Maade, saa er det ikke bindende for os i Fremtiden, og hvorfor? Fordi, som jeg før sagde, det at stemme imod Finansloven er noget, som man ikke skal gaa til saadan i Ubetænksomhed; det er noget, som man vel skal overveje, og der skal foreligge absolut tvingende Grunde, for at man skal gøre det. Hvorfor gøre vi det da her? Fordi der her foreligger en Anerkendelse af Provisoriet. Det kan siges saa meget, det siges vil, at man i en Resolution forbeholder sig sin Ret til at gøre Ansvar gældende. Thi vel at mærke: Selv om de ville hænge sig i dette, saa kommer jo denne Resolution først til Afstemning, efter at man har stemt om disse Indstillinger, og der findes ikke et eneste Ord om, at denne Resolution skal have tilbagevirkende Kraft. De kunne saa tale, saa meget de ville, om dette Forbehold; men reelt anerkende de nu alligevel de provisoriske Foranstaltninger og Kjøbenhavns Befæstning; derom nærer jeg for mit Vedkommende ikke nogen Tvivl. Og naar det er Tilfældet, at man, ikke derigennem at Provisorierne gaa ud af Verden og blive forklæde, men igennem en Anerkendelse af Provisorierne kommer ind paa Grundlovens Grund — altsaa ad Provisoriernes Vej kommer ind paa Grundlovens Grund — saa er det deri, at det farlige og skæbnsvangre for os ligger. Naar man imidlertid staar over for en grundlovmæssig Regering, saa vilde det være uforvarligt, hvis Finansloven blev saaledes, at vi efter vor Opfattelse kunde stemme derfor, ikke at stemme derfor. Dette er jo imidlertid forbeholdt Fremtiden.

Maa jeg endnu, da jeg ikke ret længe tør lægge Beslag paa Tingets Tid — thi saa vilde De tage Deres Opmærksomhed — kun gøre nogle Bemærkninger, som jeg er nødsaget til at gøre i Anledning af de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører. Naar den ærede Ordfører sagde, at

der virkelig ude i Landet var Trang til at jordsætte Provisorierne, saa vil jeg sige med ham: Ja, der er stor Trang dertil, og der raabes højt om, og der er i mange Aar paa hver eneste Valgtribune raabt højt paa, at det, man skal staa fast paa, er at jordsætte Provisorierne. Men det har rigtignok aldrig, undtagen paa Højres Talerstole, lydt, at man skal anerkende Provisorierne og give Provisorierne Lovkraft; dette har ikke lydt paa nogen Tribune fra nogen Venstretaler, og det er ikke blevet fastslaaet paa nogen Tribune, hvor en Venstremænd er blevet valgt. Jeg er da ogsaa overbevist om, at den ærede Ordfører ikke over for mig og ikke heller over for det ærede Ting tør paastaa, at Provisorierne ere blevne jordsættede. Det er jeg overbevist om, at den ærede Ordfører ikke tør paastaa. Saa snart der nemlig fremkommer Tvist imellem de to Ting, og der ikke kan opnaas Overenskomst om Finansloven, og Resolutionens to Maanedere ere udløbne, saa ere vi paa ny inde i Provisorierne. Man kunde maasse fremkomme med den Indvending, at man saa kunde enes om at forlænge den midlertidige Finanslov, men det staar der jo ikke et Ord om, og det har den ærede Ordfører da heller ikke mindste Garanti for. Naar der saa blev sagt, at Beslutningen var et uadskilleligt Led i Overenskomsten, maa jeg dertil sige, at saaledes opfatter jeg ogsaa Sagen. Det hænger sammen alt sammen, og jeg er enig med den ærede Ordfører i, at den der stemmer for Beslutningen, stemmer ogsaa for det andet. Dette er den ærede Ordførers Ord, og efter denne Motivering kan jeg ikke forstaa, at nogen kan stemme for Beslutningen og dog sige, at de ikke stemme for det alt sammen, efter at den ærede Ordfører har motiveret det. Selv om man kunde have ønsket at stemme for et Punkt eller enkelte Punkter i Resolutionen, vil det efter denne Udtalelse fra den ærede Ordfører være uklogt af os at stemme derfor, ogsaa hvis man vilde gaa den Vej at forlange delt Afstemning, som man jo kunde gøre. Dette maa jo efter den ærede Ordførers Udtalelser alligevel føre os, der have den Opfattelse, jeg har næret, til desuagtet at stemme mod Resolutionen. — Naar den ærede Ordfører docerede en ny Statsret, maa jeg ogsaa anholde ham. Han sagde nemlig, at vi ikke kunne afgøre Retspørgsmaalet. Det forstaaer jeg ikke. Det har altid været hævdet, og det har ogsaa været anerkendt Statsret indtil den allernyeste Tid, og det har indtil i Dag ikke været fornægtet fra vor Side, at vi virkelig kunne afgøre Retspørgsmaalet.